

mod Hans Majestæt Kongen, som særlig have været inkriminerede, og der gjøres i Overlægens Erklæring, der er afgiven, efter at Hættel havde været 5 a 6 Uger paa Anstalten, opmærksom paa, at paa Grund af hans Sindssygdom maa han anses utilregnelig med Hensyn til disse Vresfor nærmelser mod Hans Majestæt Kongen. Maatte jeg i Forbindelse hermed maa gjøre opmærksom paa, at det er efter Ordre fra Justitsministeriet, at han er bleven indlagt paa Sindssygeanstalten i Aarhus. Dette var som sagt Overlæge Selmers Erklæring i 1869. I 1873 synes Andrageren at have henvendt sig til Overlæge Selmer angaaende denne Sag, og Overlægen har i en Skrivelse af 26de September 1873 erklæret, at han fuldstændig vedstod, hvad han havde erklæret under 11te Oktober 1869, idet han betragtede Manden som sindssyg. Endelig har Manden paamy tilskrevet Overlæge Selmer og forsikret, at han nu var fuldstændig rask og ikke længere sindssyg. Selmer svarede dertil, at det skulde glæde ham, hvis det var Tilfældet, men indlød sig ikke videre med Hættel. Paa Grund af den Erklæring, der blev afgiven af Overlæge Selmer, blev Manden erklæret umyndig under udtrykkelig Paaberaabelse af denne Erklæring og fat under Værgemaal, medens han samtidig blev fritagen for den Tiltale, som var bleven institueret mod ham, navnlig angaaende Fornærmelser mod Hans Majestæt Kongen. Naar nu den ærede Ordfører har udtalt, at jeg har ment — og det Samme er Tilfældet med det ærede Medlem for Færøerne (Berentzen) — at vi ikke kunde deltage i nogen Indstilling angaaende denne Mand, er det fuldstændig rigtigt. Jeg vilde ikke have gjort nogen Banffelighed imod — hvad jeg ogsaa har udtalt i Udvalget — hvis man havde kunnet enes om et Forslag til Thinget om en Indstilling til den meget ærede Minister, hvori den ærede Ministers Opmærksomhed henledes paa, hvor vidt de almindelige Betingelser, hvorunder man bliver erklæret umyndig, og Alt, hvad dermed staar i Forbindelse, ere tilstrækkelig fyldestgjørende, uagtet jeg indrømmer, at der for Diebliffet ingen særlig Grund er til at gjøre dette, da vi jo have i 2det Bind af Proceskommissionens Betænkning § 409 og følgende Paragrafer, saavidt jeg erindrer, et Udkast til almindelige Bestemmelser i saa Henseende. Derimod til en særlig Indstilling vedrørende denne Mand har jeg, efter hvad jeg har fremstillet her, ikke kunnet finde, at der var nogen som helst Anledning for Udvalget. Jeg skal imidlertid indrømme en Ting, som jeg fremdrog i Udvalget og ogsaa i Udvalget udtalte, at jeg vilde gjøre opmærksom paa her i Thinget, nemlig, at jeg ikke vilde have gjort nogen som helst Banffelighed ved eller rettere, at jeg vilde være med til og vilde finde det naturligt, om Udvalget som Udvalg paa sædvanlig Maade havde tilskrevet Ministeren og opfordret ham til at erhverve en Beskri-

velse af de Forhør, der ere afholdte over Manden, formentlig i Juni Maaned 1869 og følgende Maaneder, og at tilsende Udvalget denne, idet jeg mener, at, naar Udvalget har haat Læglighed til at se disse Forhør, da og først da vil der kunne være Tale om overhovedet at undersøge og diskutere det Spørgsmaal, om man vil stille en Opfordring til Thinget om at gjøre nogen Indstilling eller ikke; men det forekommer mig, at, naar Sagen med Hensyn til sine faktiske Forhold efter Mandens egen Fremstilling forholder sig saaledes, som jeg har fremstillet den, i Forbindelse med de officielle Bilag, hvormed hans forskjellige Andragender ere bilagte, saa er der ikke nogen som helst Grund for Udvalget til at gjøre nogen Indstilling. Jeg mener, at Udvalget for sin egen Skyld kan anse det for rigtigt at opfordre Ministeren til at tilveiebringe en Beskrivelse af Forhørene, og naar Udvalget saa har set den, mener jeg, at det først overhovedet kan indlade sig paa at diskutere Spørgsmaalet; men som Sagen nu foreligger, mener jeg som sagt ikke, at der kan være nogen som helst Grund for Udvalget til at gjøre nogen Indstilling. Jeg skal med Hensyn til Mandens retlige Stilling her gjøre opmærksom paa, at det formentlig stemmer med vor Retstilstand, at det, naar en Mand som han er bleven umyndiggjort, maa være Værgen, der handler for ham og jeg ser derfor ikke, at der i saa Henseende kan være Noget at klage over eller nogen som helst Grund for Udvalget til under de nuværende Forhold at optræde for ham, da hans Værgen, — han har nemlig endog saa haft to Værgen — begge have vægret sig ved at gjøre noget Skridt i den Retning, han ønsker. Hermed skal jeg paa Mindretallets Vegne fraraade det ærede Thing at vedtage den Indstilling, som foreligger her under Nr. 6, en Indstilling, om at henvise Bager Hættel til „at blive forhjulpen til sin Ret“, idet jeg endnu skal gjøre den Bemærkning, at, medens det første Andragende af 1874 stillede et eller rettere flere bestemte Punkter frem, med Hensyn til hvilke man klagede — efter min Mening en Fordel ved Andragendet — saa er det nuværende Andragende affattet i meget ubestemte Udtryk, og jeg vilde i det Mindste selv med Hensyn til andre Sager ikke være med til at gjøre nogen Indstilling, indeholdende saa ubestemte Udtryk som det „at blive forhjulpen til sin Ret“, da der her bliver Tale om et saa vidt Spillerum, at der ikke efter min Mening er nogen Grund for Udvalget end sige for Thinget til at gjøre Indstilling i Overensstemmelse hermed.

Finansministeren (Strup): Det ærede Udvalg har under Nr. 3 henvist et Andragende fra Skippere i Middelfart, Assens, Faaborg, Marsdal og Grøstjoberg til Finansministeren, og af det ærede Udvalgs Udtalelser om Andra-